

keményíti magát és nem engedi, hogy a gyöngédség úrrá legyen felette. Hogy az ivásnak adta magát s a kocsmának lett a lakója, az a te bűnöd és ha egyszer idejön — mert idejön ő is —, téged vádol majd elrontott életéért. Mondd, mit felelsz akkor?

Az asszony hallgatott. Visszagondolt azokra a csúnya jelenetekre, amelyek közöttük lezajlottak. És látta, hogy az ölelésre induló kezek mint merevedtek csontos buzogányokká, a szelíd, kérlelő hangon induló szavak rémes mennydörgéssé. Furdaló kételyek szállották meg: talán más-képen kellett volna... A vádló lassankint vádlott lett s igazságot kereső szemeit szégyenkezve sütötte le.

A bíró jól látta, mi történik az előtte álló lélek bensejében. Mint kisgyermeket, magához vont a és úgy súgta a fülébe:

— Akarsz-e vezekelni? Akarod-e jóvátenni, amit elrontottál? Le akarsz-e ereszkedni a szeretet szent, titkos mélyébe, ahol a megbocsátás terem? ... Akarsz-e teljes, tökéletes lenni? Eredj vissza a földre!

A lélek még küzdött magával, de a bíró az ajtóhoz vezette, s lemutatott a földre. Ott látta az emberét, amint kétségbeesett erőlködéssel emelget és élesztget egy élettelen, lucskos tetemet. Aztán megismerte a piros kendőt is, hogy az övé. Remegve, tétovázva indult.

A bíró ott állott mögötte, szelíden tuszkolta előre. Eredj vezekelni. Ne felejtsd el: meg kell bocsátanod! Majd meglátod, mily szép így az élet.

Varga Bíró Márton örömeiben nagyot kiáltott, amikor felesége felnyitotta a szemét. Hát mégis csak meghallgatott a jóságos Isten! De nem is bántalak én egy szóval sem többet, csakhogy még egyszer visszajöttél s jóvátehetem, amit hibáztam... Az asszony szelíden mosolygott reá s erőtlen kezét urának a reszkető, kérges tenyerébe tette.

Odafentről a bíró lemosolygott.

Nikodemusz Károly.

SZERENÁD.

*A lomb egymáson áthajolt.
A kis padon kilestük halk neszt,
Mert néha nem titok a lomb-beszéd...
Ezüst sugárt szitált a hold.
A lomb-szitán a fényzilánk,
Mint csipkekendő hullt le ránk.*

*Incselkedőn a fürge szél
A csipkekendőt megcibálta.
Mint millió ezüst bogárka
Futott a fény a fübe szét.
A gyöngye harmat gyáva gyöngye
Megreszketett a fényzönbe...
— Lebegve szállt a légen át
Szelíd szerelmi szerenád...*

Réz Gyula.